

Star
Stable

Sielunratsastajat

PANDORIAN VANGIT

HELENA DAHLGREN

TAMMI

Ruotsinkielinen alkuteos *Ödesryttarna: Fängen i Pandoria*

Copyright © 2022 Star Stable Entertainment AB

Licensed by Star Stable Entertainment AB.

All rights reserved.

Tarinan synopsis, hahmot ja tekijänoikeudet:

Star Stable Entertainment AB.

Teksti: Helena Dahlgren

Toimitus: Anton Klepke

Kansipiirros: Marie Beschorner

Kannen suunnittelu: Malin Gustavsson

Sisuskuvitus: Hanna Viktorsson

Kartta: Robert Altbauer

Perustuu Marcus Thorell Björkängin Star Stable Online -tarinaan

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2022

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Suomennos: Jenni Rapelo

Suomenkielinen laitos © Tammi, 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-3480-9

Painettu EU:ssa.

*Silloin Ylva-lii tarttui minua lujasti käsivarresta ja sanoi:
"Kultasiskoni, yksi sinun täytyy tietää!"
Sillä hetkellä minua vihlaasi hyvin kipeästi.
"Ei", minä sanoin. "En tahdo tietää."*

~ Astrid Lindgren, *Kultasiskoni*
(Suom. L. Aro, WSOY 2011)

MENETETTY SISARUUS

Muistan sen kuin eilisen. Silti tuntuu kuin se olisi tapahtunut jollekulle toiselle kauan sitten. Miten jokin voi olla yhtä aikaa niin lähellä ja kaukana?

Usein palaan erääseen tiettyyn iltaan. Viimeiseen yhteiseen iltaamme, vaikka sitä emme tietenkään silloin tienneet. Vielä nytkin, monta vuotta myöhemmin, näen kaiken selvästi edessäni. Melkein kuin katselisin meistä kertovaa elokuvaa.

Neljä nuorta naista valmistautuu iltahämärässä ratsastusretkelle. On myöhäinen lokakuu, ja satojen tulenlieskojen käry sekoittuu makeisten, hevosten ja jonkin muun tuoksuun – jonkin, jota on hankalampi havaita. Ehkä odotuksen? Ulkona on lämmintä, aivan liian lämmintä siihen nähden, että on halloween. Liian lämmintä Jorvikiin. Siitä huolimatta ainakin yksi ratsastaja on edellis yönä uneksinut mustasta, liukkaasta jäädästä. Yllättävä kylmyys tunkeutuu luihin ja ytimiin ja saa käsivarret kananlihalle. Mutta siitä hän ei taatusti kerro muille, vaan se valkenee

heille vasta paljon myöhemmin. Uni on jo kaukana tiesään, kun hän laittaa hevostaan kuntoon ratsastusretkeä varten, mutta jääkylmä tunne ei jätä häntä rauhaan, ja viime hetkellä hän vetää yllään ylimääräisen villatakin. Muuten kaikki on niin kuin tavallisestikin.

Vai onko sittenkään?

Näin elokuva alkaa. Vai loppuuko se niin?

Muistan, miten juttelimme ja nauroimme hevosia satuloidessamme. Mutta Caroline – hän, joka kipaisi hakemassa villatakkinsa – oli oudon hiljainen. Se ei ollut lainkaan hänen tapaistaan. Myöhemmin tajuaisimme sen, mutta silloin olisi jo liian myöhäistä. Aivan liian myöhäistä...

Oli taianomaisen kaunis ilta Jorvikissa. Hämärä kietoutui lempeänä tallien ja koko saaren ympärille. Joku, varmaan Elisabet, ryntäsi takaisin talliin hakemaan unohtunutta reppuaan. Kiristimme satulavyöt, ja Caroline heitti villatakin hartioilleen. Hevoset seisoiivat hiiskumatta paikoillaan tallin pihalla, kun nousimme ratsaille. Ehkä nekin aavistivat, ettei ilta ollut tuiki tavallinen?

Oli jo melkein pimeää, kun viimein lähdimme matkaan. Sigry ensimmäisenä, sitten minä ja Elisabet. Ratsastimme niin lähekkäin, että melkein törmäsimme toisiimme, kun hidastimme väistäessämme oksaa, jonka Hermannin oli unohtanut leikata. Muistan, miten kasvoilleni tulvahti omituisen lämmintä ilmaa. Elisabetin silmissä leikki ilkikuri, kun katseemme kohtasivat. Paras ystäväni, aurinkosiskoni. Ikävöin häntä niin.

”Nuo kaksi tuikkaavat vielä puolen saarta tuleen, jos heitä ei pidä silmällä”, Hermannilla oli tapana vitsailla.

Hän kehotti Sigrya ja Carolinea katsomaan peräämme, ja he pyörittivät aina silmiään vastaukseksi.

Mutta ehkä Hermannin sanoissa oli jotain peräinkin. Kuinka kauan kestää, ennen kuin tuli nielaisee kaiken tieltään?

Me olimme tulitytöt. Olimme kuolemattomia. Niin olisi ikuisesti. Nuorena ystävyysuhteisiin suhtautuu kuolemanvakavasti. Jos vielä sattuu olemaan Sielunratsastaja, ystävyys merkitys korostuu entisestään. Mikään muu ei ole yhtä tärkeää... mutta tätä minun ei tietenkään tarvitse kertoa sinulle, sillä sinähän tiedät sen jo.

Muistan, miten hikkaisin riemusta, kun nostimme laukan. Viimeisten laidunten jälkeen polku kapenisi ja kääntyi metsään, ja sulautuisimme pian yhteen pimeyden kanssa. Sitä ennen, jossain hämärän ja pilkkopimeän välimaastossa, Elisabet ja minä käännyimme katsomaan letkan hänillä ratsastavaa Carolinea. Hän oli jotenkin outo sinä iltana. Hiljainen ja poissaoleva. Vaikka hän hymyili, hänen hymynsä ei yltänyt silmiin asti. Kiinnitin monesti huomiota siihen, miten hänen kätensä vapisivat vasten Casperin mustaa harjaa. Olin monesti kysymäisilläni, mikä hänen oli, mutten kuitenkaan tehnyt niin. En, koska en tahtonut muuttaa suunnitelmaamme. Minun on edelleen vaikea antaa itselleni anteeksi, koska uskon – TIEDÄN – että kaikki olisi voinut olla toisin, jos olisin sanonut jotain.

Siitä huolimatta olen pysytellyt hiljaa kaikki nämä vuodet.

Mutten enää. En enää ikinä.

Olen miettinyt, mitä Caroline mahtoi ajatella. Olisi-

ko hän halunnut kääntyä takaisin? Kertoa muuttaneensa mielensä?

Hän ei kuitenkaan tehnyt niin, vaan ratsasti kanssamme kallioille saakka. Perillä huomasimme, että ilma oli muuttunut kylmäksi ja kivet vaikuttivat liukkailta hevosten kavioiden alla...

Lähdimme matkaan neljästään, mutta vain kolme palasi kotiin.

Vaaleahiuksinen nainen katsoo ulos raollaan olevasta ikkunasta ja vaikenee. Kuvitteleeko hän vain, vai liikahtiko jokin puutarhassa? Tai joku? Voiko se olla...? Sydän pamppaillen hän kiiruhtaa ikkunaan ja pidättää hengitystään – mutta vastassa on vain hiljaisuus.

Ehkä se oli vain tuuli. Hän pudistaa päätään ennen kuin istuu pöydän ääreen ja jatkaa tarinansa nauhoittamista puhelimella. On yhä vaikeampaa pitää ääni tasaisena.

Voiko menneestä ottaa opiksi? Voivatko vanhat virheet estää tekemästä uusia? Jorvikin historian syvimmistä varjoista, myyttien ja legendojen joukosta, löytyy kertomus menetetyistä sisaruudesta. Mitä oikeasti tapahtui? Mikä meni pieleen? Mitä emme huomanneet? Edelleenkin makaan valveilla öisin ja yritän löytää vastauksia. Pitkään sysäsin syrjään kaikki kysymysmerkit ja selittämättömät seikat. Kätkin ne somaan pikku rasiaan ja suljin kannen moniksi vuosiksi. Ja nyt tyttäreni joutuu maksamaan siitä hinnan.

Nimeni on Eva von Blyssen, ja tämä on kertomus siitä, mitä tapahtui lokakuussa 1995, kun ystävämmme ja sielun-

ratsastajasiskomme Caroline katosi. Ehkä tämä tarina voi auttaa teitä löytämään tyttäreni, minun Anneni. Toivon niin.

Hän lopettaa äänittämisen ja huokaisee. Sitten hän valitsee empimättä numeron, johon hän on soittanut viimeisen vuorokauden aikana niin monta kertaa, että on jo seonnut laskuissa. Kuten aiemminkin, puhelu menee vastaajaan, ja hän henkäisee kuullessaan tutun äänen.

Hei, soitit Annelle. Olet varmasti äitini, koska kukaan muu ei yleensä soita minulle. Oikeasti, eihän kukaan enää nykyään soita puhelimella! Opettele tekstaamaan, äiti! Haluat varmaan tietää, koska tulen kotiin, ja vastaus on kohta. Ihan kohta. Niin kohta, ettet ehdi edes kaivata miinaa. Lupaan sen. Okei, heippa. Pusuja.

Eva katkaisee puhelun, nousee ylös ja menee ulos puutarhaan. Aamu alkaa hiljalleen sarastaa. Hän sukeltaa yöpaitasillaan suureen uima-altaaseen ja ui pari voimakasta vetoa. Vasta nyt, kun maailma on pehmeä ja samea, pelkkä epäselvä kaiku kaukana turkoosin vedenpinnan yläpuolella, hän antaa kyynelten tulla.

2

PANDORIA

Anne uneksii valtavista, vaaleanpunaisista kristalleista, kovemmista kuin järven jää, jolla hän talvisin luisteli lapsena.

Ne saavat kaiken säihkymään, pyörimään, välkehtimään. Ne häikäisevät hänen silmiään, kun hän makaa hievahtamatta paikoillaan. Anne on jo kauan sitten luopunut toivosta, että maailma – uusi mutta kuitenkin niin inhottavan tuttu – lakkaisi pyörimästä. Kristallien toisella puolella hän erottaa vettä ja kiemurtelevia kasveja. Niiden takaa joku huutaa hänen nimeään. Kutsuu häntä.

Anne! Nyt olemme viimein kaksin. Älä pelkää! Olen aivan kuten sinäkin.

Pitäisikö hänen tunnistaa tuo ääni? Eikö hän olekin kuullut sen aiemmin? Aivan hiljattain? Jokin äänessä, ehkä sen sävy tai kenties torjuttu muisto, jonka se palauttaa takaisin mieleen, saa hänet voimaan pahoin. Hän käpertyy nyyhkien takaisin horrokseensa. Maailma on täynnä vaaleanpunaisia teräviä särmiä, mutta

tämä ei ole hänen maailmansa. *Hänen ei pitäisi olla täällä.* Ei yksin, ilman Concordea ja ystäviään. Mutta täällä hän nyt on, ainakin siihen saakka, kunnes hän herää. Voi, kunpa hän vain heräisi...!

Silloin hän oivaltaa jotain, ja totuus iskee kovaa vasten hänen kasvojaan. Tämä ei ole unta. Kristallit ovat koteloineet hänet sisälleen ja vanginneet hänet. Hän on jumissa eikä tiedä, miten pääsisi pois.

Ja ainoa, joka voisi häntä auttaa, on kaukana, kaukana poissa.

Matala ja karhea ääni kuiskaa jälleen.

Joko olet unohtanut, mitä Concordelle tapahtui? Se on kuollut, eikä se palaa enää koskaan.

Ulvahtaen Anne vajoaa yhä syvemmälle vaaleanpunaiseen vankilaansa. Olento on vaiennut ja katselee häntä kristallien ulkopuolelta. Hymy karehtii halkeileissa, roikkuvissa suupielissä. Silmänräpäyksen ajan olio todella hymyilee, ja silloin hänen riutuneet, riekaletiset kasvonsa kirkastuvat ja paljastavat häivähdyksen siitä, kuka hän kerran oli.

Aivan kuten sinä. Olen aivan kuten sinä.

Olento, joka kerran oli Caroline, tarkastelee Annea. Ja silloin käheä, hädin tuskin inhimillinen ääni palaa. Kun se porautuu hänen mieleensä, kaikki muu katoaa. Anne jatkaa vajoamista, ja kristallit sumentavat hänen näkökenttensä.

Juuri noin, ääni sanoo hänelle. Mitä nopeammin hyväksyt totuuden, sen parempi. Minulta se vei aivan liian kauan...

The page features a decorative background with various symbols and stars. At the top center is a large number '3'. Surrounding it are several circular symbols: a four-pointed star with swirling patterns, a spiral, a lightning bolt, and a complex geometric design with a spiral. There are also numerous small stars and dots scattered across the page.

3

On mahdollista ratsastaa, vaikka silmät olisivat sumeat kyynelistä. Vaikka vartalo olisi turta kuin kipsiveistos. On mahdollista laukata kovaa halki niittyjen ja pitkin kapeita, vesakkoisia polkuja, vaikkei olisi aavistustakaan, minne on matkalla. Jokainen laukka-askel on loikka mustaan, raskaaseen epätietoisuuteen. Silti sitä jatkaa eteenpäin, koska ei voi pysähtyäkään. Ei ainaakaan Sielunratsastaja, Lisa ajattelee. Hän puristaa jaloillaan Tähtiloisteen kylkiä ja saa sen lisäämään vauhtia, vaikka he suorastaan jo liitävät eteenpäin.

Tuulee kylmästi, ja taivas kaartuu pahaenteisen harmaana mahtavien kuusien yllä. Vielä hetki sitten oli kesä ja kaikki neljä Sielunratsastajaa olivat viimeinkin palanneet hevosineen takaisin Jorvikiin. Nyt kaikki on toisin – eikä mikään palaa enää ennalleen.

Lisa pyyhkii kosteita poskiaaan ja huomaa itkeneensä lakkaamatta koko yön ja aamun. Aina siitä lähtien, kun Concorde lyyhistyi tallipihalle, sulki silmänsä eikä enää avannut niitä.

Concorde on kuollut. Hän toistaa sanat itsekseen. Ehkä tämä uusi epätodellisuus tuntuu todellisemmalta, jos hän vain uskaltaa sanoa sen ääneen. Mutta se kuulostaa väärältä. Sanat eivät vain sovi yhteen. Kuitenkin

hän tietää, että ne ovat totta. Samalla hetkellä, kun hän kuiskaa sanat, Tähtiloiste hirnähtää tuskaisesti.

”Tiedän”, Lisa sanoo ja painaa vapisevat kätensä hevosen valkealle karvapeitteelle. ”Tiedän. Minullakin on sitä ikävä.”

Hän nieläisee kuuluvasti. Metsästä huokuva viileys tuntuu miellyttävältä vasten hänen kuumoittavia kasvojaan. Hän näkee Lindan ja Alexin edessään. He laukkaavat nopeasti ja päättäväisesti eteenpäin eivätkä vilkuile ympärilleen. Kun metsä alkaa hiljalleen harventua ja väistyy vuorten, kallioiden ja kapeiden, kohti Laaksolaa mutkittelevien polkujen tieltä, tuo käsittämätön ja epätodellinen alkaa viimein juurtua hänen sydämeensä.

Concordea ei enää ole. Eikä Anne voinut olla rakkaan hevosen luona, kun se veti viimeisen henkäyksensä, sillä hän on jumissa Pandoriassa. Kaikesta uudesta ja kamalasta heidän elämässään juuri se on varmaan kaikkein hirveintä. Ettei Anne voinut olla silloin paikalla.

Nyt Linda huutaa heille jotain. Hänen äänensä kuulostaa heikolta tuulen tuiverruksessa, joten vie hetken ennen kuin Lisa erottaa ystävänsä sanat. Hänen edellään Alex ja Tinapurkki pysähtyvät äkisti. Alexin vaaleanruskeat silmät näyttävät melkein mustilta. Lisa voi aistia, miten suuttumus kipinöi Alexissa kuin ilmassa ritisevä sähkövirtaus. Kunpa hänkin voisi tuntee vihaa ja antaa sen kantaa häntä. Se olisi varmaankin lohdullista. Sen sijaan hän on niin itkuinen ja järkyttynyt, että hänen on vaikea ymmärtää ystäviensä sanoja. Muiden

hevosten pysähtyessä Tähtiloistekin tekee niin. Lisa kääntyy katsomaan olkansa yli ja ymmärtää viimein, mitä Linda ja Alex yrittävät sanoa ja miksi he ovat niin tuohtuneita.

Miina on poissa. Hän ei ole enää Lisan takana. Sen Linda huomasi äsken.

Miina, joka on pettänyt heidät tavalla, jonka he eivät uskoneet olevan mahdollista. Miina – viimeinen, joka näki Annen... Ja nyt he tarvitsevat hänen apuaan, vaikka hän on viimeinen, kenen kanssa he haluaisivat olla tekemisissä.

”Sinun piti pitää häntä silmällä”, Alex tuiskahtaa Lisalle. ”Mikset vahtinut häntä? Mikä sinua oikein vaivaa?”

Lisan rintaa vihlaisee. Niin, miksei hän vahtinut Miinaa? Hän ei ehdi vastata, kun Linda rientää apuun.

”Miksi syytät kaikesta Lisaa, Alex? Oli meidän jokaisen vastuulla pitää silmällä Miinaa.” Hän taputtaa Meteorian ja huokaisee. ”Jos nyt rehellisiä ollaan, en kuvitellut, että hän saattaisi häipyä tiehensä. Hänhän lupasi auttaa meitä.”

”Olisi pitänyt arvata”, Alex sanoo. ”Hän on tähänkin asti valehdellut ihan kaikesta, joten miksi hän yhtäkkiä puhuisikin totta?”

”Alex on oikeassa”, Lisa myöntää. ”Hän on huijannut meitä niin monta kertaa, että meidän olisi pitänyt tajuta, ettei häneen voi luottaa. Ja minun olisi täytynyt vahtia tarkemmin, ettei hän ratsasta tiehensä. Mutta viis Miinasta. Teemme kaiken Annen takia.”

Katsellessaan ystäviään Lisa huomaa tummat ren-

kaat heidän turvonneiden ja punoittavien silmiensä alla. Hänestä tuntuu kuin hän katsoisi peiliin: kaikki kolme ovat yhtä uupuneita ja surullisia. Yhtäkkiä Lisan vatsa murisee. Kovaa. Hän tuntee syyllisyyttä. Miten hänen elimistönsä voi ajatella *ruokaa* juuri nyt? Mutta syömättömyys ei auta mitään, pikemminkin päinvastoin. Onneksi Lisalla on satulalaukussa proteiinipatukoita, Hermannin leipomia keksejä, porkkanoita hevosille ja muutama pullo vettä. Hän laskee kätensä hellästi Alexin jännittyneelle olkapäälle.

”Kuulkaa. Emme ole nukkuneet tai syöneet sen jälkeen, kun... kun Concorde kuoli. Ehkä olisi hyvä pysähtyä hetkeksi. Syödä ja jutella. Jatketaan sitten matkaa Laaksolaan druidien luo. Heidän on kuultava, mitä on tapahtunut. He ovat myös ainoita, jotka voivat auttaa meitä juuri nyt.”

Lisan ohjeet kuulostavat tutuilta. He ovat opastaneet toisiaan samalla tavalla aiemminkin, pysähtyneet kesken matkan metsissä ja levähdyspaikoilla ja laatineet suunnitelmia. Mutta tällä kertaa heiltä uupuu yksi Sielunratsastaja hevosineen. Anne. Tyyni, harkitseva Anne, jolla on vaalea poninhäntä ja ärsyttävän täydellinen istunta. Anne, joka – niin kuin he nyt tietävät – voi viedä heidät sisäisellä hehkullaan uusiin paikkoihin, muihin ulottuvuuksiin. Auringon kehän avulla hän voi kirjaimellisesti avata maailmoja. Juuri Anne vei heidät aurinkovoimillaan Pandoriaan aiemmin. Mutta nyt hän on poissa, ja jos he tahtovat pelastaa hänet, heidän täytyy selvittää tiensä sinne itse. Ja nopeasti. Sillä Pandoriassa

aika kuluu eri tahtiin ja jokainen minuutti syö voimia.

He ovat kokeneet sen itse, kun he kävivät Pandoriassa ja taistelivat Garnokia vastaan. Silloin he luulivat, ettei heidän tarvitsisi enää koskaan palata sinne. Ettei heidän enää koskaan tarvitsisi nähdä omin silmin omituisesti luikertelevia vaaleanpunaisia kasveja tai sitä, miten kaikki tuttu kiepsahtaa ylösalaisin, murenee palasiksi ja katoaa.

”En voi käsittää, että hän häipyi sanomatta meille mitään”, Linda sanoo. Alex ja Lisa käsittävät, ettei hän tarkoita Miinaa. ”Näimme kaikki, mitä Pandoria teki hänelle viime kerralla. Kuinka kipeä hän oli. Mikä saa hänet palaamaan sinne? Vielä ilman meitä?”

”Meidän olisi pitänyt tajuta”, Alex sanoo. ”Oikeasti. Mutta hän vetäytyi yhä enemmän ja enemmän kuoreensa eikä enää välittänyt kenestäkään muusta kuin Miinasta. Ihan sairasta, että Miina luultavasti tietää meitä paremmin, mitä Annen päässä liikkui viime viikkoina.”

”Sairasta tosiaan”, nyökkää Lisa ja kaivaa keksi-purkin satulalaukusta. Sitten hän jakaa keksit tasan ystäviensä kanssa. He tarvitsevat energiaa.

Linda tähyää pilviin. Onko silkkaa sattumaa, että aurinko on hävinnyt taivaalta, hän ajattelee, mutta keskeyttää itsensä. Anne olisi tuskin halunnut heidän paisuttelevan asioita.

”Linda? Mitä sinä mietit?” Lisa kysyy.

”Anne. Hän takuulla toivoisi, että pysymme rauhallisina ja mietimme tarkasti. Panikointi tai riitely ei auta. Anne on järkevin meistä...”

”Niinkö muka?” Alex sanoo. ”Minä kun luulin, että sinä olet porukan älykkö!”

”Ehkä me molemmat olemme”, Linda sanoo hiljaa. ”Kyllä se minulle sopii.”

Alex työntää toisenkin keksin suuhunsa. Sitten hän vetää syvään henkeä ja sanoo: ”Okei. Mietitäänpä sitten. Anne on Pandoriassa eikä pääse pois. Tiedämme sen, koska Miina kertoi niin, ja koska meillä ei ole muitakaan johtolankoja, on oletettava, että se pitää paikkansa. Ja ainoa meistä neljästä Sielunratsastajasta, joka voi avata portaalin Pandoriaan, on... Anne. Eikös siinä tullut kaikki pähkinänkuoressa?”

”Ja ainoa, joka oli paikalla ja tietää, mitä todella tapahtui, on livistänyt tiehensä”, Lisa lisää synkästi. ”Joo, eiköhän siinä ollut kaikki.”

”Missä hän mahtaa olla?” Linda pohtii. ”Miina siis. Luuletteko, että häntä kaduttaa? Siksikö hän häipyi?”

”Ehkä.” Alex kohauttaa olkapäitään. ”Tämä tuskin oli ensimmäinen kerta, kun hän otti hatkat. Ei hänellä välttämättä ole huono omatunto, ja vaikka olisikin, en sääli häntä yhtään. Säälin veljeäni, joka joutui näpistämään kaupasta leipää, kun äidiltä oli rahat loppu. Mutta tämä on täysin eri juttu.”

”En tiennyt, että teillä oli noin tiukkaa”, Lisa sanoo ja laskee kätensä Alexin käsivarrelle.

”Nyt on jo vähän paremmin”, Alex sanoo ja ottaa kulauksen vettä ennen kuin ojentaa pullon eteenpäin. ”Äiti on saanut apua. Hitto, hän varmaan ihmettelee, missä olen! Parasta soittaa saman tien ja kertoa, että olemme ratsastamassa.”

Alex menee kauemmas soittamaan äidilleen mutta palaa muutaman minuutin päästä hämmentyneen näköisenä.

”Okei, Lisa, se oli oudoin puhelu ikinä. Kertokaa ihmeessä, mistä on kyse, koska minä en tajua yhtään. *Minun* äitini on juuri *sinun* isäsi luona kahvilla. Hän kuulosti iloiselta. Suorastaan lirkutteli, kun sanoin, etten tule muutamaan päivään kotiin.”

”En tiennytkään, että he tuntevat toisensa”, Lisa sanoo. Hän yrittää kuvitella heidät yhdessä, mutta se ei onnistu. ”Isä ei tunne juuri ketään Jorvikista, vaikka hän kuulemma toivoisi uusia ystäviä. Silti hän vain hörppii kotona kahvia ja lukee vanhoja dekkareita.”

”Jaa, näköjään hän tuntee ainakin Pennyn”, Alex sanoo ja laittaa puhelimen pois. ”Outoa. Käykö teillekin usein niin, että ajattelette vanhempienne olemassaolon ikään kuin lakkaavan, kun lähdette huoneesta?”

”Minun vanhempieni olemassaolo ei selvästikään liity minuun, joten en ajattele noin”, Linda vastaa vai-measti. Lisa hymyilee hänelle myötätuntoisesti. Hän tietää, miten kovasti Linda kaippaa Englannissa työskenteleviä vanhempiaan.

Heidän jutellessaan ja syödessään tuuli on laantunut hieman ja hiljaisuus paljastaa uusia ääniä. He kuulevat linnunlaulua ja puron vaimean solinan kukkulan toiselta puolelta. Metsän siimeksestä kantautuu myös toisenlainen ääni.

Kavioiden rummutus vasten kostea sammukselta. Lähestyvätkö vai loittonevatko ne? Sitä on mahdoton

sanoa, sillä ääni on niin epäselvä ja vaimea, hädin tuskin enempää kuin silkka aavistus...

”Shhh”, Lisa sanoo ja nousee ylös. ”Kuuletteko? Onkohan se Miina? Ehkä hän on sittenkin tullut katumapäälle...”

He seisovat liikkumattomina hevostensa vierellä ja kuuntelevat niin tarkasti, että unohtavat miltei hengittää. Mutta pian he eivät enää kuule muuta kuin linnunlaulun ja oman sydämensä nopeat lyönnit.

”Ei ole”, Linda sanoo. ”Kuka ikinä se olikin, hän on nyt poissa.”

”Mitäs nyt sitten?” Alex ihmettelee. ”Jatkammeko matkaa, vai?”

Vaikka kavioiden ääni on kadonnut, synkkä tunne ei jätä Lindaa rauhaan. Seuraako joku heitä? Joku, joka ei ole Miina? Tai jotkut? Siinä tapauksessa hän saattaa arvata, keistä on kyse...

Tähyillessään tiheään kuusimetsään hän saattaa miltei erottaa heidät siellä kuin pahan kangastuksen. He ilmestyvät esiin juurakoiden, sammaleen ja puiden seasta, kaikki kolme. Linda värisee ajatellessaan Sabinan pedonsilmiä, Katjan valkoisia kasvoja ja hiuksia ja Jessican ivallista hymyä. Pimeyden ratsastajat. He eivät onnistuneet auttamaan herra Hiekkää Garnokin vapauttamisessa, mutta kuka tietää, mitä he nyt juonivat? Jos Linda on jotain oppinut Pimeyden ratsastajista niin sen, että he ilmestyvät, kun sitä vähiten odottaa.

Linda kääntää katseensa ympäröivistä kuusista ja vetää syvään henkeä. Hän ei saa päästää mielikuvitusta valloilleen. Se saattoi olla kuka tahansa, hän ajattelee.

Sitten hän suoristaa selkensä, lyhentää ohjia ja antaa Meteorille pohkeita.

Kun he seuraavan kerran pysähtyvät, on jo alkanut hämärtää. Linda tarkastelee puhelintaan kulmat kurtussa.

”Joku on lähettänyt minulle sähköpostia, mutta osoite ei näytä tutulta”, hän sanoo. ”Siinä on liitteenä jokin äänitiedosto. Varmaan vain jokin kouluhomma, jonka olen unohtanut. Tai ehkä se on kirjastonhoitajalta. Helena auttaa minua usein etsimään tietoa.”

”Ehkä, mutta kannattaisiko sinun silti kuunnella se?” Lisa kysyy. ”Eihän sitä koskaan tiedä. Mieti, jos se onkin Annelta?”

Linda näppäilee puhelintaan yhä uudestaan ja uudestaan. Ryppy hänen kulmiensa välissä syvenee, ja hän huokaisee syvään. ”Ei ole kenttää”, hän sanoo. ”En voi kuunnella sitä nyt. Kokeillaan myöhemmin uudestaan.”

Niinpä he ratsastavat eteenpäin koleassa myöhäiskesän illassa.

Star Stable

PYSTYVÄTKÖ SIELUNRATSASTAJAT PELASTAMAAN KADONNEEN SISARENSA?

Lisa, Alex ja Linda ovat surun murtamia, sillä yksi Lrakkaista tähtihevosista on menehtynyt. Murehtimiseen ei kuitenkaan ole aikaa, sillä heidän on yrittävä löytää sielunratsastajasisarensa Anne ennen kuin on liian myöhäistä. Tehtävä on kaikkea muuta kuin helppo, sillä palapelistä puuttuu yhä palasia eikä edeltäviin Sielunratsastajiin liittyvä mysteeri ole vielä ratkennut. Kuka oikein on heidän puolellaan, ja ketä heidän on syytä epäillä? Kun uusi uhka nousee, tytöt joutuvat mahdottoman valinnan eteen ja ovat vaarassa menettää kaiken.

Viides Sielunratsastajat-romaani on toinen osa suosittuun Star Stable -nettipelellin perustuvan hevosfantasia-sarjan toista trilogiaa.

9 789520 434809

N84.2

ISBN 978-952-04-3480-9

WWW.TAMMI.FI